

Naš Dom G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vödávnik: FLISÄR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Napreiplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Ščês zdrav biti?

Pisao: HÁRI LIPÓT ev dühovnik.

V Jeruzálemlu na trnáci jezera Bethešda leži niki človek, ki žé osemtrseti lét betegüje. Z dostimi drügimi betežniki gléda i čäka té vodé gibanje. Nájsrečnejši je tisti, kí prvi pride na ono mesto, gdé se voda gorizmôti, ár tisti ozdravi, kakšté težki beteg je meo. Tüdi on bi rad ozdravo, ali ešče se nišče në najšao, kí bi ga hitro na tisto mesto odneso. I zdâ ga nekäk dönok tô pita: ščês zdrav biti? Istina, da on toga človeka ne pozna, ali njegove reči so tople, njegov obráz je lübeznivi, tak da betežnikovo srcé znôva začne vüpati, potôži se po svojoj nesreči, vüpa se, da ga té človek gvüšno pomore do vodé, gdé nazájdo bi svoje zdrávje. Ali Jezuš ne včini tô, nego z tistov močjôv, štera je popolnêša v Njem, kak v vodé, popolnêša kak v cêloj naturi, z onov božov močjôv, štera edino v Njem prebiva, samo z rečjôv zapovê: Stani gori, vzemi postelo tvojo i hodi. I preci je zdrav grátao té človek i vzéo je postelo svojo i hodo je.

Ščês zdrav biti? Čüdno pitanje, práviš ti, ár sam jaz në plantavi, në sam slêpi, tüdi drügoga betegu nëmam. Ali si za tô že dao hválo gospodnomi Bôgi? I rêsan ti nikâ ne fali, në si betežen? Jeli nemaš velikoga, težkoga betegu na svojoj düši, náimre greha? Jeli nega v tebi gizdosti, márnosti i sebičnosti? Jeli je tvoj guč, tvoje mišlênje vsigdár čisto, jeli so

tvoja občütênja vsigdár plemenita? Në si bio ešče nikomi nevoščêni, në si zbantüvao nikoga z rečami, ali z činenjóm? Ali si délao dobro za svoje bližnje, či si méo za tô priliko? Ali si lübo gospodnoga Bogá obri vsega i bližnje svoje, kak samoga sebé? Dosta pitanja bi lêko ešče pred tébe postavio, i na konci te pa pitam z Kristušovov rečjôv: ščês zdrav biti?

Ednôk se je eden mladénc sebi tôžo ednomi znamenitomi vráči po svojem težkom betegu rekôči: preveč težko i nevarno očno bolêzen mam, i jáko se bojim, da mogoče ednôk oslepnem. Té sprobani vráč je taki spoznao betegu zrok i pita: drági moj mládi priátel, jeli ščête Vi zdravi biti? Ščêm, gospôd doktor, kakda bi ne štêo, se je gláso odgovor. Ár samo misliti na tô je žé grozno, da kak slêpi človek bom mogao živetü dugi čas na etom svêti. Či zaistino zdravi ščête biti, té morete ostaviti svoje dosedášnje živlênje i ozdrávite, je pravo zdravnik. Tô pa nemorem včiniti, se je gláso žalosten odgovor.

Drági moj priátel! Zaistino ščês zdrav biti, zaistino ščês ozdraviti? Te se odlóči od greha, té ne slüži več nikšoj hüdbi. Mogôče tüdi ti nemoreš tô včiniti, tak je greha beteg vküperzraso z tvojov naturov? Glédaj na Jezüša, poslúšaj na njegovo rêč, čini tisto, ka ti on zapovedáva. On je në samo dávnó tam pri jezeru Bethešda znao vráčiti, nego on tüdi dnesdén vráči. Edino z njegovov pomočjôv se zvráčiš z naj-

vékšega betega: od greha, od hūdobe. Tvoje živilenje postane zdravo, z šterim lēko slūžiš sebi, bližnjim svojim i gospodnomi Bōgi. Jeli ščēs zdrav biti? Naj ti pomaga Bog i Kristuš Jezuš!

Posvēt na pōti.

Na mōrji dosta tākšega mēsta jeste, gde je dno morja nikaj nej globše pod vodōv od 2 3 metra, ali pa vu tākšem plitvom krāji morja velke škale jestejo, štero obōje je preveč nevarno za brōde, i nikelkokrát se zgodi, ka či se ne pázi, ka bi se etakša mesta že od daleča vōokrōžila, se brōd razlomi na eti skalaj ali vu dno mōrja zaleti, se notrivtrgne i nanikoj priče, vtōni. Na etakše mesta, naj opominajo na nevarnost, so veliki tōrmi zozidani, vu šteri z močnim posvētōm nastāvleni lampaši svētijo na daleč po noči, ali vu megli, naj se eto nevarno mesto že ozdaleč vidi i brodari se etak ognejo vsakšega slaboga pripetjá.

Tak i na pōti vandranja etoga našega zemelskoga žitka se tūdi nájdejo dosta etakša, na celo našo bodōčnost nevarna mēsta. Včasí so od protivnoga nastaja nastāvlena, včasí od naši lastni krivic i binov. Nastāvljajo nam je lūdje z hūdīm nakanēnjem, ali tūdi lūdje ki nás radi májo, lehko za tākše postānejo.

Včasí etakšo nevarnost zlehka vzememo

napamet, včasí se obleče vu nedūžnosti gvant, ali pa ešče vu radost i veselje zapelāvanja. Kak je dobro té, či mámo etakši posvēt na naši potáj, da nás obvarje od hūdoga spadāja.

Te vōren Oča nebeski se je poskrbo za etakše posvēte, šteri nás naj od vsakšega hūdoga opominajo.

Tō je obrvim: *naša dūšnavēst*. Čūden je ete „znotrēšnji glās.“ Kant Immanuel je pravo, ka je tō rávno tak čūdevrēdnoga kak pa néba z svojimi nezračunanými zvézdami. Kak ni eto nemoremo prebroditi, tak i nē ono, ali dūšnavēst je dōnok navzōči. Njēni glās smo dostakrát občūtiti, smo na njō poslušali, ali smo jo pa obnemili. Bōg nam je dao njō vu njegovoj nezgrūntanoj milošči naj nás, kak te posvēt na mōrji te brodāre, opomina na právo pōt. Zāto je tūdi z Bōgom prikapčena. Samo ta z Bōgom prikapčena dūšnavēst je eden nebeski posvēt na naši potáj i dobro činimo, či na njēni glās posluhšamo.

Tākši posvēt je na dale: *Sveto pismo*. „Rēč tvoja je posvēt nōgam mojim, i svetlost na stezi mojoj.“ (Žoltár 119, v. 105.) Ki z Bože rēči svetlost zadobiti ščē, on more vu Božoj rēči živeti. Nej obri njē čteti, nego vu njēj čteti. Nē eden gizdāvi vučitel njēni, nego eden ponizen vučenik njēni biddi. Naše Bogá spoznanje, naše znānje volē njegove je samo prōti njegovoj velikosti i vu potáj njegovi samo eden

Láž je — Láž.

Pripovēst. (Nadaljāvanje)

(Poslovenčo: Flisár Jānoš vpok. vučitel.)

Na drūgi dēn so táníháli to grozno mesto, z krámārom vréd so v-glavno mesto šli i prēk so se dáli oblāsti i sōdbi.

Med potūvanjem so se tanáčivali med se-bom, ka bi pēneze dōnok dobro bilō se-bom vzēti na vtihšanje sōdnikov sigurnosti, ali na krámāra edno rēč: „tō bi lažlivo i nē pokōra bila“ so odstōpili od toga.

Osojeni so: na negvūšno vrēmena vōzo. Sōd je siguren bio i samo telko se je smilēni vido, ka so nē na „smrt“ bili osodjeni. Žitek so njim milūvali zāto, ka so se sami pōdali.

Na lanc so je prikapčili vse i gda so oblancani gnāni proti temnici — so se zevse pokōre spozābili — preklinyavši eden ovoga i tūdi

čalārnoga krámāra, ki je tūžno pri nji stao i trōštāo je je.

Naj te samo v rōke dobimo!

Za eden tjeden je temničār prišao k njim, naznānje njim je dao, ka se njim z milošče dovoli, ka do lehko vsi vkūp v-ednoj temnici, nē zāto, ka bi eden drūgoga dūšo kvarili, nego zāto, naj eden drūgoga trōštājo, kārājo i na dobro opominajo.

Za eden drūgi tjeden so se njim pá gori ōdprle temnice dveri i notri je stōpo k-njim krámāra.

— Nazā sem k-vam prišao, drāgi prijātelje. Pretēkōčiva dvā tjedna sem na tō ponūcao, ka sem si familio pogledno i večfēle poslov vréd vzēo.

Tē odpravivši, sem z-tēm nakanēnjem prišao ese, naj si razdelim z vami temnice trplēnje. Mislim, ka ešče pōmlite, ka sem od vás na podmītenje ponūdjēni desētjezero tallērov nē šteo vzēti, ár bi tō láž i čalārnost bila. Bōgše je žitek, kak pa pravico gorialdūvati: to je krš-

ábecétovski šolár ešče té tudi, či doktori theolo-
gije bibili. Ali či pazljivo posluššamo na rěč
njegovo i tō z molitevov prikapčeno, té nam
ništerno svetlost dá na pōti našoj, štera nam
posvět bode nōgam našim i svetlost na stezi
našoj.

Ob trétjim si pa zmislimo na *molitev*. Kí
svojega Bogá vu molitvi išče, on znà od vnōgi
svetlosti gúčati, štera so njemi v kmico posvė-
tila, od vnōge Bože smilenosti i dára „obri
prošnje i zarazmēnja“. Či je vékša vōrnost vu
molitvi, tébole stálen je te svetel trák, samo se
nesmi z molitvi ceremoniálnost napraviti, nego
ona more z právoga srcá z žédnov dúšov zhá-
jati prōti nébi. Svoje srcě Bōgi vōzprázniti i se
vu Njem močno vūpati, se zové: Bogá moliti.

I končno etakši posvět je za nás; *od Bo-
žega dúhà presvečeni lúdje*. Vsakši, ki se za
krščenika imenúje, je na eto slúžbo pozváni.
Jezuš erčé svojim vučenikom: „Vi ste posvět
etoga svėta.“ Jaj bode nam či se ne svėtimo,
ali krívo svetlost dámo! Oh kakša velka je od-
govornost! Ali smo vu znánji toga? — Či so
nam pa na našo pōt tákši lúdje postávljeni za
posvět, bojđimo za tō zahválni i pazimo na njé
svetlost i kebzújmo na njō. *Silvánus.*

Kí diči Bogá vu číđaj dobročinenj njegoví,
naj ga diči vu časi bičúvanja tudi. (Agošton.)

Lübléni brat.*)

Gda zvonōv čújem glás brunčeni,
Teda vsigdar se z Tébe spominam — lübléni brat;
Gda si zaspao sen večni,
Ti je slédnji pozdráv svetski
Pravo zvonōv glás brunčeni — lübléni brat.

Gda sva se žítka vküp veselila,
Vživajōča vse svetske radosti,
Zvonōv glás brunčeni náj je opomínao,
Naj hválo dáva Gospodni;
Roke sva vküp sklenola i dičila Njega - lübléni brat.

Gda zdá čújem zvonōv glás brunčeni,
Vsigdár Te iščem vu dúhi,
S Tebov bi se rad pogovárjao tak,
Kak gda si ešče živ bio — lübléni brat.

Gda mi je trüdna gláva,
Gda si želim pokoja,
Te iščejo moje oči tam, gde si ležao.
I vnogo-vnogokrát se oglási večerni zvon,
Roke vküp sklenem i molim — sam — lübléni brat.

Zdá, gda že vidim,
Da Te zaman nazaj čakam,
Da Tebé nigdar na etom svėti
Več živoga ne srėčam;
Prosim z poniznim srcom Gospodna,
Naj Ti vekivečen pokoj dá — lübléni brat.

FLISAR KAROL.

*) † na Gorici 25. V. t. 1.

čanstva glavna rěč. Ali sebé tudi lahko gori al-
dájem za vás, natō gledōč sem dovoljnje proso
i dōbo od sodnije, da tálnik bodem vaše vōze.

Vōzniki so komaj vervali svojim živcom,
gda so pri sebi vidili krámara.

Kakda? tí lübléno familio máš, štero po-
vržeš, naj si znami razdeliš temnice mantro!
Krámara, tō je nemogōče.

— Moja familia nepotrebúje mené na teli-
ko, kak ví. Jas sem vam edno pōt pokazao, tak
sem pravo, ka je tō ta práva, dobra pōt. Ví ste
mi vervali i po onoj pōti ste v-temnico prišli.
Či bi vás zdá eti povrgao, bi me vrédno z-tém
potvárjali, ka sem vás zapelao. Jas vas tak dr-
žim, kak zgüblene ovcé. Ali pastér, šteri tákšo
ovco povrže i na samo nihá, je dosta vékši
grėšnik, kak pa on, kí je jo nē šō iskat. Na po-
lojno sem vas k-Kristuši pripelao, tak bi grėh
blo vas na same niháti. Zdá me nájbole potre-
bújete, ar či vam zdá nede na pomōč Kristuša

rěč i példa, hūši postánete, kak ste bíli. Poká-
zati vam ščém, ka je vu temnice pisnivosti člo-
vek dosta blájženěši z-dobrov dúšnov vestjov,
kak pa po tēli slobodno, ali v-dúši v satana
robstvi. Z-vami ščém trpeti.

Krámara je zdržao svojo rěč. Tam je pre-
bívao žnjimi na sūhom krúhi i vodi živōči, na
nogáj lanc majōči.

Robi so pozábili na očimetanje. Temnica
njim je za krátki čas cėrkev grátala. Čio se je
vō žnjé včenjá glás, vrėlo molēnje, pobožno
popėvanje.

Rožjá i rōpanja mōžje so se návčili čteti:
čteli so Svėto pismo.

— Jeli pa tí neželěš viditi svoje familie?
ga spítávajo robi.

— Kapa ví bi nebi želeli viditi vaši do-
mánji? — je njim odgovoro on.

Globoka zdühávjanja so dalá na tá pitanja
odgovor. Oni so nikoga nē meli. Ni tívárišic,
ni decé.

Máli misijonar.

V neki londonski vilici je težki voz malomi srmačeki povozu obe nogi. Bio je to siromašen otrok — nišče ga ni poznal, niti nê znao sam, čidi je. V bolnici je ležao zraven ednoga rávnotak sirmaškoga dečka, sedemletno siroto, katerega so najšli bolnega na ednoj zamázanoj vilici zvüna váraša, bio je bolan za voľo preslabe hráne. Té drügi sirmaček je zaprosil, če sme biti zraven svojega „tovariša.“ Strežnica njemu je to dovolila i se nê malo čüdivala k sledečemi razgovarjanji: „Bobby, poznaš Gospoda Jezusa?“

„Ne, je bio to velik gospod?“

„Ja, ali znaš, on nas má rad!“

„To ne verjem. Jaz se bojim veliki gospodov, ár nas zmirom odganjajo.“

„Ne Bobby, tega se ti ni treba bojati. Slišao sem enkrat v nedeljski šoli od strička misijonarja, da Gospod Jezus lübi vse lüdi — tak tüdi nás. Té Gospod Jezus má nas tak rad, da nás hoče vse vzeti k sebi v nebésa! A tam je lepo. tam nišče ne gladüje!“ govori máli srmaček zagvüšajöč svojemi pajdáši.

„To je lepo, ali kako pridem k njemu? Ne vem, gdé stanüje — i nemam nog.“

„To je to, kak prideš k njemu — ti nimaš nog, a jaz sem bolan“, govori žalostno mali navdüšenec i se zamisli; hitro se razvedri nje-

gov obrázček i radostno erčé: „Znaš Bobby, té striček misijonar nam je povedo, da hodi Gospod Jezus povsédik; da je povsédik, pa záto mislim, da pride i k nam!“

„Ali kako bi? Si ga že vido?“

„Ne“, vadhüje skoro žalostno mali misijonar, ali pridá páli radostno: „Tisti striček misijonar nam je povedo, da ga lahko zaprosimo, i da nas poslüne — znaš, mi ga poprosimo i On pride.“

„Tak ga poprosi“, erčé Bobby. Naš máli govornik erčé resno: „Pridi, Gospod Jezus.“

Za nekaj časa je tišina, potem pita Bobby: „Gda pride?“ Máli veren vučenec svojega velikega Vučenika odgovarja troštajöč: „Pride gotovo, ali ne vem gda“, a skorom bojéče pridá, kaj či bi prišao že to noč?“ „Ali je daleč, da pride samo ešče ponoči, erčé Bobby s nekakšnov sebé pomiritvov, katere svedoči, da se njemu to ne vidi nemogoče, pač pa se boji, da bi mogla nekaj zgübiti — „ali kaj če zaspim? Celo sem obrüdjeni, a ti zaspiš tüdi, što nas potem zbüdi?“

„Znam nekaj“, erčé páli máli misijonar — skoron vesélo, — držali bomo roké gori. To smo delali v nedeljski šoli i tisti misijonar nas je zmérom pitao, ka ščemo. Bodemo tak držali roke gori i On bo tako dober, da nas zbüdi i opíta, kaj ščemo. A mi njemu povémo, da želimo k Njemu v nebésa!

— Istina, ka je želém viditi, ali doli sem povedao z-té radosti, kamči bár tečas, dokeč se ví vu veri nepotrdíte. Gda bom vido popolno vaše povrnênje, teda či tak, ka mi vi dovolíte — odidem.

Te kolekár si je globoko zdéhno na tó.

— Razmim te, prijátel. Razmim tvoje zdühavanje. Jeli bár, tó ščés praviti, ka bom te jáko dugo mogao tü ostáti, ár se tvoje srdcé težko preobrnê? Vrêlo se moli, teda de ti že srdcé vu Boži rokáj i on tó bude činio z-tebom, ka de on šteo . . . Tó verjem, kajti vsedugonê sam sebé osödíš i sam boš etak pravo: „Krámár, zdá že lahko ideš, nê smo več sami, Oča je z-nami.“

*

Ali tó je že nê bilö potrebno. Vladári je na znánje prišlo robov pobožno povrnênje i krámara samovolno goraldüvanje. Miloščo so döbili i slobodšćino. Vse njim je odpüšćeno i pozábлено.

Oslobodjeni robi so veséli tà ostavili temnico, ali dönok so je skuzé pobile, gda so vö na dveri stöpilli.

— Očé hiže sem nê ostavo tak teško, kak eto temnico, — je pravo on, kí je na krámara kolek zdigno.

— Vu lôgi sem nê živo tak vesélo, kak eti — erčé te drügi.

— Jas tüdi tak právim, — erčé voj. Tak da bi moje materé dom bila, si mislim na njö.

Vküp so šli vö z-váraša, vu dühi globoko obhodjeni. Vedrni, veséli, mirovni so bilí vsi. Li samo krámár je bio žalosten i doli pobiti. Edna rêč je nê bila čüta z-vüst njegoví.

— Vse tó tebi mámo zahváliti, dober krámár. Tebé je sam Gospodin Bög poslao k nam. Ka mámo činiti po etom toga, kak najravnamo naš žitek? Daj nam tanáč, dober krámár.

Erčé on kolekár:

„To včiniimo“, priglašuje Bobby, ali za nekaj časa erčé jokajoč: „Jaz ne vzdržim, zaspim, a roka mi povisne!“ — Ali njegov prijatelj zná tanač. „Vzememo obe blazini — mojo i tvojo, pa podpreš ž njimi roko — jaz bom pa tako vzdržao!“ Tako so tüdi včiniili.

To je bilo zvečer, gda je stréžnica drügi dén rano prišla, je máli navdúšenec, ki je ščeo roko „kar tako“ vzdržati, spao, ali njegov tovariš je „vzdržo“ — njegova ročica je strilela gori, a ni bilo potrebno več opore — ročica je bila trda — máli srmaček je vöpretrpo.

Gospod Jezuš ga je poslühno, nê držao zobston roko gori.

Maloga mrtveca so odnesli, prvle kak se je drügi sirmaček zbüdo. — Gda je strežnica potem pripovidávala málomi „misijonari“, da njegov prijatelj več ne živé, da ga je pozvao Gospod Jezuš, se ni mogla zdržati skuz. Naš srmaček je odgovoro: „On je vzdržao. Jaz sem pa zaspao i moja roka je padla; ali On pride ešče tüdi po méne.“

*

Drágl čtenjár, máš li tako trdno vero? Či máš, delaš li kaj? Znábidti li živéš prázno živlénje brez Bogá i Gospoda Jezúša? Zamisli se nad zamanstvom lüdskega trüda, zaglej se v sirjo nébo i spoznaj Njegovo moč i svojo pomankljivost, pa bodeš zpoznao, da je sreča človeká samo v pokornem spoznavanju Njegove

veličine i moči. *Išči Ga!*

„Moč moja i pesem moja je Gospod, on mi je bio osloboditel.“ (Žolt. 118, 14)

„I spoznate istino, i ta istina vas oslobodi.“ (Jan. 8, 32.)

Iz češkoga:

V. J. Korošec, misijonar.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Hválte Gospodna, ár je dobrotiven, geto je večna milošča njegova.“

(Žolt. 107, 1.)

Sobočka gimnazija. Zádniokrát — tomi je že dober čas — smo té veséli glás nazvüstili, ka naša gimnazija popolna, osemzlóčna bode. Žalost, té naš glás se je za neresničnoga posvedočo. Ali zdá se je občna zmožna akcija začnola, pelajo jo navdúšeni vítézje naše krajine, naši akademiki zato, naj se pri merodajni faktoraj razprestré skrb na eto dávnó potrebčino krajine naše ino se več, kak stójezero düš senja spuni. Ka želénje telki srdc, delanje telki rók za doségnjenost etoga cila nemore bidti zaman, toga se tébole smémo tróštati, vém gda je Boža skrbnost rávno pred 15 létmi vu kraljevini Jugoslaviji zravnila vó našoj krajini tüdi to nóvo domovino, té med rázličnimi dármí, šteri so nam vtál prišli od stráni ete naše nóve domovine, za nárvékši dár smo držali rávno sobočko gimnazijo. Nemogoče, ka bi ete dár samo polovičen i nê celi bio!

— Jas si tak mislím, ka za vojáka stánem; tó je lépi žitek, žoltáre spévajóč idti vu boj i brániti vero.

— Jas gori poiščem očé hišo, rodbino. Málo zemlišče bom obdeljávao, oženim se i blájženo familio nastávím, — právi te drügi.

Krámar je vse bole žalosten postanjúvao, i edne rëči je nê pravo.

— Jas se pa ponüdim za slugo k-dobromi krámari. Veren njemi bodem do smrti, ne bode se vkano vu meni.

— Jas pa, pregovori voj — tó poráčam, kaj prvle kak bi si od prišestnoga živlénja tanáčivali, spunimo to náglavnéšo našo düžnost. Hüdübe naše sád, kinči (krámar je oblédo) so na prvéšem našem stánji pri ednoga dréva stéble penjë pokopani. To prvo delo nam naj bode tó vöodkopati (krámari se je vrtelo v glávi) i . . .

— I? . . . pitajo ti ovi . . .

— No — ka mislite, ka naj činimo žnjími?

— Nazáj je odnesti k-váraša föbirovi, naj je tim kvár vadlüvajóčim nazáj dá, — právi kolekár.

— Prav je! Nazáj odnesti vu etoj minuti, — právijo vsi z ednim grlom.

Krámar si je gori zdéhno i obino je kolekára.

— Drágl moji prijatelje! erčé — zdá že lübléni sinóvjé! ár ste mi uprav sinóvjé. Lehko ste spoznali, ka sem od gori oslobodjenjá vsig-dár žalosten bio. Moje žalosti zrok so oni pé-nezi bili. Bojao sem se, ka vam vaše prvo delo tó bode, da vöodkopate one péneze i med se-bom si je gori raztálate, štero bi pôleg moje návadne rëči — laganje biló i ednáka pôt vu skvar-jénje i na prvéši žitek. Zdá sem že potróštani, moja radost je popolna.

Tó je to právo povrnénje. Kolekár prijatelj! jeji se spomínaš ešče, gda si sízatoga vofo zdéhno, ka tvoje povrnénje dugo nepride? Pa viš, že je prišlo. Ne čütiš, ka se ti je srdcé spoj ponóvilo?

Diplomo za profesorico si je správilá Vukan Helena, či bodonskoga kántor-vučitelja. Gratulativamo Njè!

Mature. Osmi zlôč gimnazije so zvršili i maturo napravili: Andreč Karol z Kupšinec, Gergorec Jožef i Podlesek Jožef z Sebeborec, Rogan Lajoš z Sodišinec, Sapač Franc z Skakovec i Szepeši Paula z Beltinec. Kak zradostjov slišamo, Podlesek Jožef i Sapač Franc se za dŭhovnika namënita nadale včiti.

Nôvi učitelje. Banfi Števan z Markišavec, Kŭčan Kolman z Adrijanec i Rátkai Lásló z Andrejec so položili diplomski egzámen na učiteljskoj šóli v Maribori. Gratulêramo.

Šolsko poročilo. Bogatoga zdržetka, z kêpmi ilustrirano poročilo od 1933—34. š. leta je dalô vö vodstvo Zagrebečke evang. privatne lŭdske i pörgarske šóle.

Angleško Biblijsko društvo je pretečeno leto truc vérstvinskoj krizi tüdi 10 i pô milio Biblij dalô vö po 667 jeziki.

Italija. V Rimi blŭzi Vatikána je evang. diakoniss materska hiža, štera má špitao, dom za obravnávanje siromákov i posredoválnico za slŭžbenice.

Vu Nemčiji k závezki evangeličanski cerkveni spevni khorušov 3699 spévni khorušov sliši, šteri 156,244 aktivni kotrig májo.

Austrija. Santandräjske biblijske šóle nôvi voditel je pôstao Kettenbach Jakab ev. šinjor v Zemuni.

Sv. pismo vu vsê italijanski šolaj. Vlâda je vödála zrendelŭvanje, poleg šteroga „vsi profesorje i učitelje morajo čteti Nôvi Zákon, tolmačiti deci eto božansko knigo i na to merkati, da se deca napamei navčijo ta najlepša mesta. Eta knjiga nesmi faliti niti z edne šolske knigarne.

Roosevelt, glasitel Bože Reči. President Zdrŭženi držáv je na ednoj Amerikanskoj bojnskoj ládji Božo slŭžbo držao, predgo meo i molo.

Predsednik nemškoga Gustav Adolf Drŭštva D. Dr. Rendtorff Franc je za volo starosti dolizahválo. Vodstvo drŭštva je začasno prevzeo Dr. Gerber profesor vseučilišča v Leipzigi.

Nemčija. Dauers državni tajnik, ki je r. kat. človek, je vu Müncheni veliki govor meo, vu šterom je med drŭgim r. kat. cêrkvi eto nazvesto: nê je tó vaše goridánje, da politizêrate, nego tó, da missionirate.

Narečje (dialekt) se tüdi poštüje. Vu Nemčiji na takši mëstaj, gde z takzvánov plattdeutsch nemščinov gučijo, so plattdeutsch Bože slŭžbe spelali notri. Lic. E. Voss je na plattdeutsch jezik tüdi doliobrno Nôvi Testamentom.

Gustáv Adolfa glávno drŭštvo v Jugoslaviji svoje lêtno správišče sept. 22—23 ga v Beški, pôleg Novogasáda, bode melo med velikov ôsvetnostjov.

Gustav Adolfa filialni drŭštva lêtna správišča. Savske banovine i Slovenije seniorata

Zdá že uprav lahko erčês: krámar, zdâ že idi, nê smo sami, ár je Oča znami. Idite, moji sinôvje, na oslobodjënja vašega prvo delo. Tó bode že eden stopáj proti grêhov žalŭvanji i kzveličanji, ár ste si sami, brezi opominanja zmislili dobro činiti.

Šli so.

Krámar je je počakao, dokeč so nê nazáj prišli, z-radostjov so se hvállili i pripovedávali, ka je je birôv prijaznivo spréjao i preci je zrendelŭvao, ka se prêk dána suma med kvár vadlŭvajôčimi gori má razdeliti, njè je pa gori pôzvao, naj med vojáke stôpijo. Žnjli so trijè preci privolili i tam ostali z-vojom vréd. Med njimi te kolekár tüdi.

Ti ovi so srčen slobôd vzéli od krámara, domô so šli posteni žitek znášat. Eden je pa popadno krámara rokô i pravo njemi je, ka de žnjim šô i slŭžo de ga do smrti.

Za ništerno leto so Erdély poglavára šeregi na Morva granici táborivali, naš krámar je znôva

pá prêk potŭvao po onom velkom lôgi, ali zdâ že nê sam, nego z-dobrim sprévodom — i z-vernim slugom, i tüdi nê vu trstva posli, nego kak poglavára zavŭpnik je šô k-záveznikom v-češki redôv tábor i nê kak prosti pörgar, nego kak varaški fôbirov.

Pri ednoj vési so si šator postavili, ár je je večér dojšao. Vsedugo nê je konja hodbe rŭm začüo te vrli birôv, gori je stano i vö je stôpo z-šatora poglédnot toga prihájajôčega. Z-záveznikov réda táborá so prišli pôti kazácje pred poglavára poslance. I vodja njim je kolekár bio.

Malo je nê na kôlina spadno, kak je vu tom oglédnom birôvi spoznao dobro znánoga krámara. Potom je pa nestanoma samoga sebè krivio, ka je nê znao „kak bi ga čestio.“ Vsigdár so se njemi vŭsta li na tó ôdprle „dober krámar.“

Pa kakda bi bio „dober krámar,“ da je erdélyskoga poglavára poslanec bio.

Gustav Adolf filialni društvi sta létno svoje správišče skúpno držale v Zagrebi. Létno nabéranje obedvé filialni družtev se je z preveč lépim náshajom skončalo. Filialno društvo v Sloveniji je okoli 14000 D, filialno društvo v Savskoj banovini pa okoli 13000 Din. nábralo.

Ruslja. Stalini, tomi hérešnomi voditeli komunistov, je pred ništernimi mēsecami mrla drúga žena, štero so pôleg njénoga želenja na nowodewischinskem klaštromskom brútivi pokopali. Apatice klaštroma so z obloka dostakrát vidle, kak je Stalin prišao k grobi, dolipoklekno, molo i se križao. Gda je tomi glás zišao, voditelstvo komunistične stranke je dalo notrizozidati klaštroma obloke, šteri so proti brútivi bili.

V Leningradi so komunisti vkúpzrúšili od znotra fínsko ev. cerkev. Dúhovnik je morao pod obrambo konzulata oditi. Ednók je 30 fínski dúhovnikov oskrbávalo tam fínske evangeličane, zdá že ete saméren túdi samo vu konzulatuša hrambi sme delati.

Mrtelnost. V Moskvi je mrô *Dr. Meyer Teofil* rusoski evang. púšpek, ki je z onov heroističnov batrivnostjov dao prék sebē Kristuši i njegovoj sv. cérkvi, štera batrivnost tō vadlúje ka njē je niti žitek nē drági, naj samo smē slúžiti za svoje bližnje, za Kristušov evangeliom. Meyer púšpek je záto toj trpéčoj rusiskoj evangeličanskoj cérkvi preveč vrēden sluga bio: Naj

dá dober Bôg na mesto táspádjeni boritelov cérkvi vrēdne naslednike i naj pomága z miloščov svojov nadale naše preveč obrúfdjene, heroistične, evangeličanske rusoske verebrate. — *Mèrnj Gjula*, k banatskomi ev. seniorati slíšéče kraljevičevoske fare skôz 22 let bivši dúhovnik je jun. 18 ga starosti svoje 46 tom leti nanágli mrô. Prvéši dén je 141 decé konfirmálivao. Vdovica i 5 otrokov ga žalúje. Pokojni dúhovnik je skôz 6 lét banatskoga seniorata túdi šinjor bio. Lüblenoga túváriša, vernoga očo i ogvúšanoga dúhovnoga pastéra spômenek bojdí blagosloveni!

Pošta. *Gomboc Š. Allentonw.* Kárto prijali, pēnez 120 Din. túdi. Do tek. leta napreplačilo vrēdi. Pozdráv! — *Rev. S. Szmodls Perth-Amboy.* Po Zrinszki I. z Newarka za Kalandarije prēkdáne pēneze zahválno vzéli. Lépa hvála za vrēlost i skrben tanáč. Z kollegiálnim pozdravljenjem! — *Škrilec Kalman Buenos Atres.* Poslani 500 Din. prišlo. Kelko je tega na Kalandarije i kelko na Dúševni List? Hvála za vse trúde. Srdčen pozdráv!

Turobni glási. Odselili so se zádnji mēsec z Puconske fare vu večnost: *Vlaj Šandor* v Predanovci, star 70 lét. — *Vd. Banfi Judit*, roj. Flisar v Markišavci st. 80 let. — *Vd. Rituper Judit*, roj. Vučkič v Sebeborci, st. 76 let. — *Vd. Panker Terezija*, roj. Železen v Lemerji, st. 76

— Kapa te voj? razbojnikov kapitan? — pita dober krámar.

— Včasi tam bodemo, ednáko k-njemi idemo, ár je postáje zapovedník. Kak velika radost bode, či vu čakanom nepoznanom toga dobroga krámara bode vido kapitan.

Pávidēnje se je zgôdilo. Kēm bole je kaj nečákano, tēm bole je prijétnēše. Kapitan je bogato obgostio dobroga krámara.

— No dober krámar! ščém praviti, poštenjá vrēden gospon kôvet, — je pravo kolekar — eto vino je pravična správa, lahko pijémo žnjega, nē kak te . . . znáš, gda si bográča mesô vō dao bobičiti z-menom. Z-cēle moje meštrije samo tisto edno šajnálivam. Brezi toga bi se záto gvúšno znalo zgoditi povrnēnje.

— Žmetno verjem, kolekár prijátel — odgovori mirovno krámar. — Povrnēnja pôt je ednáka i v-ednom bográči mesē bi se rávno tak

naleci znali prekobicnoti, kak v-edne možnjé pēnezaj, šteri smo nē mi sránili i dónok bi je šteli náidti.

— Ejh! jas tō verjem, ka bi on bográč mesá rávno tak nebi škôdo našoj dúši, kak ete pehár vina, štero je Wolfgang gospon — ki z-austrickimi redôvi drží — zagvúšno ga je nē záto skrio v-globoko peovnico, najje mí náidemo.

— Hm! — zmúvi krámar ômuren grátavši — tak je eto vino Wolfgang gospôda, i ti, kolekár prijátel, si je tak naišao? Teda jas nebom žnjega pio, ár bi tō z-lážjov vkúp prikapčeno bilô.

Kapitan i kolekár sta rávno v-toj minuti priteknola k-vústam peháre, — ali na toga dobroga krámara reči sta se vina nē teknola.

— Tak je! — erčé kapitan, — v-Wolfgang gospôda vini láž jeste. I nē je več pio žnjega. (Konec.)

let. — Naj májo sladtek grobski sén i bláženo goristanénje !

Dobrovolen dár na Dijaški Dom. Z-Sobote g. Jarnevič Peter so za vu Bôgi vöpreminôčega Kúhar Franca, dijaškoga dôma nepozáblenoga daritela, v-dijaški dom správlene velike slike zgotovljeni rámeck i notri vrézano glažojno do šestdesét dinárov vrédnosti, brezpláčno narédili i darúvali. Z-srdcá hválmo té lépi, dobrovolen áldov. Gospodin Bôg njim ga naj povrné tam, gde se niti nedovéjo. Gospon Jarnovič so z-svojov gospôv že večkrát skázali k-dijaškomi dômi lúbéznost, štero so eto pôtpá ponôvili. Povékšana slika nede samo snájžila dijaškoga dôma vučilnico, nego de na spômenek opominála i na zahválnost búdila vu njem prebivajôče osnovlenike do onoga velkoga môža, ki je grúnt položo i priliko ponúdo na zevčenost i dúhovno osnávlanje njihovo. — G. Skledar Mikloš občinski oskrbnik z Serdice št. 99. so darovali za Dijaški Dom 10 Din. Domjan Lajoš Brezovci 10 Din; Sočič Lajoš Černevci 30 D; pri priliki zdávanja Godina—Vlaj Lemerje—Predanovci 50 Din. — Bôg pláti !

Dári k nesprhlivomi vencí v spomin na Luthárovo Filiszár Šarolto za Diačkoga Dôma štípendij; Vlaj Franc z tívárišicov Predanovci 50 Din, Domjan Lajoš z tívárišicov Brezovci 10 Din, Škrilec Zoltan i Gizela Montevideo 10 Din. Nájsrčnejša hvála za té korine poštúvanja!

Turobni glási z Gor. Slavečke fare. Odselili so se zádni mēsec vu edno bôgšo domovino: Jun. 14 ga Šerúga Žuža roj. Hajdič iz Vidonec, stara 59 lét; jun. 16-ga Rogan Jožef iz Sotine, star 64 lét. Téma pokojnima naj bode lehka zemla vu cintori ! Ti nazájostánjeni pa naj si počínéjo vu Božem zrendelúvanji ! Do pávidénja !

Dári na Lendavsko evang. cērkev. V Bodonskoj gmajni. Vés Strúkovci: Bako Karol 20 D., Vučák Franc, Vrečič Štefan, Kúzmíč Franc (54) 10—10 D., Vrečič Jožef, Šiftar Mihal 8—8 D, Bertalanič Štefan, Šiftar Aleksander (12), Šiftar Kalman 6—6 D, Šiftar Marija, Šiftar Geza, Vukan Mihal, Vrečič Kalman, Šiftar Štefan, Vrečič Aleksander, Šiftar Štefan (17), Šiftar Mihal, Škraban Mihal, Šiftar Aleksander, Vučák Štefan, Fujs Štefan, Andreč Jánoš, Šiftar Lajoš, Benčec Franc, Lúlik Franc, Škraban Štefan, Obal Imre, Bâc Karol, Vučák Franc, Žibrik Štefan, Škraban

Štefan, Lúlik Jožef 5—5 D; Donoša Matija, Šiftar Franc (25), Jonaš Jánoš 4—4 D; Šiftar Franc, Pavel Marija, Šiftar Franc, Pavel Kalman, Rito-per Elemér, Lovenjak Štefan, Obal Štefan, Pavel Geza 3—3; Bertalanič Franc, Vrečič Karol, Frumen Štefan, Šiftar Franc, Jošar Franc, Kuzmič Šandor 2—2 D. Vsevkúper 259 Din. Poberáč: Lúlik Józef. (Dale.)

Bogástvo ne čini nikoga za bláženoga.

Tô se je za istino zgôdilo. Eden hérešnji krščanski pisátel je ednôk goripoiskao ednoga svojega bogátoga poznanca, ki je dosta vrédnosti meo. Med vnógim gučom sta si túdi od nebés záčala zgučávati. Te bogátec se je záčao smejáti i skôz odprétoga okna na pred njima ležéče lepôte pokazávši etak erkao :

— Tô so moja nebésa.

Nezátájno je lépi kēp bio pred njima. Lépi ográčeki, bogate gorice, sadovnják, zeléni trávniki, šteri so notri do ednoga lepoga jezera ségnoli. Vu dalini so visiki bregôvje ségnoli do oblákov, kak edna králevska korôna, na vse tó.

Za pár lét sledi je te pisátel pá na tó krajino prišo. Vse je ešče izda tak lepô bilo, kak pa gda je obrpvim tú hodo, vse se je radúvalo od lepôte. — ali gospodár toga bogástva, be-težen, nepotrôštani z kmičnim obrázom sedi vu svojem slenjálnom stolci. Pred dvôma letoma se je jedini sin njegov vu to plávo jezero vtôpo, staréša či njegova se je preveč nesrečno omožila, on sam je pa vu takši beteg spadno, z šteroga nega vózvráčenja i je preveč dosta bolečin mogo zatrpeti. Zdá ta mlájša či stôpi vu hišo i pita :

— Papa, vu váraš morem idti. Nebi potrebúvao kaj, ka bi ti prinesla ?

— Kabi nej. Eden revolver ! — erčé te sirmák bogátec.

*

Operírati je trbelo edno málo deklinico. Gda je že tam ležála na operíránja stoli, zdrávník je njé povédao, ka jo zdá v sén správiyo. Ta deklíčka si je gorpokleknola i smeječ právla : „Oh či spati morem, té prvle zmolim mojo večerášnje molitev.“ I je začnola :

Na sén si zaprém oči moje,

Obari, Bôg moj, dēte tvoje.

I či se ne zbúdim tú gori,

Vzemi mi dúšo v nébo notri.

Ete dogodtek je vráča tak obhodo, ka — liki je sledi vadlúvao — po treseti létaj je tisti dén večér molo obrpvim.